HBagency , St. Karadga 24, Sofia 1000, hbagency@gmail.com

ALBAYIN KARISI

(Жената на полковника)

Hristo BOYÇEV

Bulgarca aslından çeviren: Hüseyin MEVSİM

e-mail: hmevsim@hotmail.com, GSM: 0542 687 67 37.

KİŞİLER:

KOTUZOV

DEDE

BRATOY

WILLIAM

FERO

KÜLKEDİSİ

NİNE

ÇOCUK

KADIN

GENERAL

LENİ

PROLOG

Balo elbisesi ve altın ayakkabıları ile KÜLKEDİSİ masalsı bir prenses gibi girer. Aynaya bakınır – Tanrım, ne kadar güzeldir! Sonra kılıktan kılığa girmeye başlar – yüzünü beyaz şirürji maskesi ile örter, sonra ipek elbisesinin üstüne yeşil kumaştan ameliyat giysisi geçirir; altınsı saçlarının üzerine dok kukuletayı geçirir ve sonunda lastik çizmeler giyer. Şimdi artık gerçek bir hastabakıcısıdır. Dipte, ‘’Ameliyathane’’ yazan tabelanın kırmızı ışığı yanıp sönmeye başlar. KÜLKEDİSİ kova ve fırça alarak çıkar.

BİRİNCİ SAHNE

Ameliyathane.

DOKTOR *(Sinirli.)* - Soluyor mu?

HEMŞİRE - Soluyor... Nereye gidecek...

DOKTOR - Hemşire Hanım, iplik!

HEMŞİRE - Verdim.

DOKTOR - Eveet... Son bir iplik daha.

Güçlü ve sarsıcı bir gürültü duyulur.

DOKTOR - Ne oluyor?

HEMŞİRE - Amaaan! NATO’nun bombardıman uçakları geçiyor.

Işık zayıflar ve söner.

DOKTOR *(Bağırarak.)* - Elektrik niye kesildi?

HEMŞİRE - Bombalayacakları devleti şaşırmamaları için... Işıklar yanıltıyormuş da...

DOKTOR - Eh, anasını satayım! Fener!

Söndüm sönecek bir fener sahneyi aydınlatır.

DOKTOR - Şimdi bitiriyorum...

HEMŞİRE - Uyandırayım mı?

DOKTOR - Uyandır, ben hazırım.

HEMŞİRE *(Sakince, hafifçe başlar, ancak git gide sesini yükseltir.)* - Solu! Solu! Solu! *(Tokatlama sesleri.)* Solu! Solu! Aa? Buna da ne oldu? *(Sesini iyice yükselterek ve emrivaki bir tonla.)* Solu! Solu! Solu! Ha gayret! Solu! Solu! Solu! Ha gayret! *(Tokatlamalar devam etmektedir.)*

DOKTOR - Daha hızlı vur! İşte böyle! *(Daha hızlı tokatlamalar.)* Solu! Solu! Solu! Solu!

HEMŞİRE - Soluyor!

DOKTOR - Soluyacak, tabii ki. Nereye gidecek... Nabız?

HEMŞİRE - 130.

DOKTOR - İyi. Solu! Solu! Solu! Ha gayret! Solu! Solu! Solu! Solu...

Sesler ve soluma sesi uzaklaşır. Karanlık.

İKİNCİ SAHNE

Hastane odası. KÜLKEDİSİ, inleyen BRATOY'un yattığı yatağı içeri sokar ve yeri silmeye başlar; hastalar ise ona engel olmamak için ayaklarını kaldırırlar. KOTUZOV ameliyat olanın yanına yaklaşır.

KOTUZOV - Fıtık mı?

BRATOY - Kör bağırsak. Karın duvarı iltihaplı. Oooooh!

KOTUZOV - Adın ne senin?

BRATOY - Bratoy.

KOTUZOV - Ne mutlu sana!

BRATOY - Niçin?

KOTUZOV - Çünkü adını biliyorsun. Bu dünyada en önemlisi ad. Her şeyin çaresi bulunur, ama adını bilmezsen – halin harap!

BRATOY - Adını kim bilmez ki?

KOTUZOV - Ben, kim olacak... Beyin sarsıntısı geçirdim. Ne adımı hatırlıyorum, ne başka bir şeyi.

BRATOY - Sor sen de o zaman.

KOTUZOV - Kime? Ben tanımlanamayan biriyim. Hiç kimseyi hatırlamıyorum, hiç kimse de beni bilmiyor. Tam felaket!

DEDE - Kotuzov?

KOTUZOV - Efendim!

DEDE - Bırak adamı da uyuşturucudan kendine gelsin.

KOTUZOV - Peki, bırakıyorum. Sadece hiçbir şey hatırlamadığımı söyleyeyim ona.

DEDE - Ben hatırlıyor muyum sanki? Ben de hatırlamıyorum, sadece şu çanı duyuyorum.

BRATOY *(Kuşkulu kuşkulu.)* - Ne çanı?

DEDE - Bilmiyorum, ama durmadan kulaklarımda ötüyor. Dan, dan...

KOTUZOV - Seni bu odaya niye soktular?

BRATOY *(Korkarak.)* - Nasıl yani?

KOTUZOV - Kör bağırsaktan buraya almazlar.

BRATOY - Cerrahide yer yokmuş, dediler...

KOTUZOV - Onlar hep böyle derler, ama...

BRATOY - Niye, odanın nesi var ki?

DEDE - Odanın suçu yok. Senin Tahtalıköy hastanesine gitmen gerekiyordu.

BRATOY - Orada tek bir doktor varmış, dediler...

DEDE - Tek bir doktor, ama taburcu ediyor. Burada ise taburcu etmek yok. O hastanede bacanağı ameliyatın üçüncü günü taburcu ettiler.

KOTUZOV - Ettiler de, dördüncü gün tekrar getirdiler.

DEDE - Sen hatırlamıyorsan, niye tartışıyorsun? Geri aldılar, çünkü makasları karnında unutmuşlar. Ama ondan önce taburcu edildi ya...

BRATOY *(Ürkek ürkek.)* - İçinde makasları mı unutmuşlar? Nasıl yani?

DEDE - Makaslar kolay – röntgende görünüyorlar. Asıl gaz bezleri kötü... Karnında gaz bezi unuturlarsa fail-i meçhul gidiyorsun.

BRATOY - Oh, anam, oh! İnşallah, her şey iyi geçer...

KOTUZOV - Bana ise adını hatırlarsan taburcu edileceksin dediler.

DEDE - Beni ne zaman ederlerse, seni de o zaman...

BRATOY - Beni önümüzdeki hafta taburcu ediyorlar.

DEDE - Sen yine de tahtaya vur.

BRATOY - Vuracağım...

Tahtadan bir nesneye yetişmek için yukarı doğru hamle yapar.

BRATOY - Tahtadan bir şey verin, yahu.

DEDE - Kafana vur, o da aynısı...

BRATOY - Galiba doğru söylüyorsun. *(Kafasına vurur.)*

FERO girer. Gözlüklerinin numarası o kadar büyüktür ki, mat görünürler.

FERO - Beni taburcu ediyorlar.

DEDE - Öyle mi?

FERO - Evet. Her şeyi hatırladığımı söylediler ve taburcu ediyorlar.

DEDE - Cidden mi?

FERO - Cidden. İsviçre'nin başkentini sordular ve ben anında söyledim.

DEDE - Bravo!

BRATOY - Birini taburcu mu edecekler?

DEDE - Hayır, hayır, sen rahatına bak. O öylesine konuşuyor.

FERO *(Sinirli.)* - Niye beni taburcu etmesinler? Niye? Kotuzov, söylesene onlara, söylesene ne zamandan beri burada olduğumu.

KOTUZOV - Bana ne soruyorsun, yahu. Biliyorsun ki sarsıntıdan sonra belleğimi kaybettim.

FERO - Ben ise her şeyi hatırlıyorum. İsviçre'nin başkenti Bern. Yüzölçümü 41 bin 300 km2, nüfusu 6 milyon 400 bin. Resmi diller – İtalyanca, Fransızca ve Almanca. Hatta ishal'in Almancası 'diario' olduğunu hatırlıyorum. Bir sözle İsviçre'ye de bıraksalar beni ve ishal tutsa - yine kendi çareme bakacağım. Onlar ise beni burada tutuyorlar...

BRATOY - Ben geçici olarak buradayım. Yakında çıkıyorum. *(Yine başına vurur.)*

DEDE - Zaten geçici şeyler en uzun sürer. *(Fero'ya)* Bir bak aşağıdaki büfeyi açtılar mı? *(İp bağlı bir sepet çıkarır.)*

FERO *(Pencereden bakar.)* - Açmışlar.

DEDE - Bugün biralar, nam'ı diğer Kotuzov'dan.

KOTUZOV - Benim sıram mı bugün?

DEDE - Senin tabii. Dün bendeydi.

KOTUZOV *(İsteksiz isteksiz para çıkarır.)* - Hatırlamıyorum ki... Ama bu odada sadece ben ısmarlıyorum gibi bir hissim var. *(Paraları sepete koyup aşağıya salar.)*

DEDE - Demek İsviçre hakkında her şeyi söyledin onlara?

FERO - Her şeyi; endüstri - makine yapımı, ziraat, ormancılık, av hayvanları... Ulusal kahraman – Wilhelm Tell. Her şeyi söyledim... Onlarda oraya hiç gitmediğin halde nereden biliyorsun diye soruyorlar.

DEDE - Ee, sen nereden biliyorsun?

FERO - Bilmiyorum ki! Hatırlıyorum...

KOTUZOV - Bira! *(Dolu sepeti alır ve biraları herkese dağıtır.)*

DEDE - Hadi, şerefe! *(Tokuştururlar.)* Yeni gelene yok mu? Hey, arkadaş? Bratoy muydun?

BRATOY *(Uykulu uykulu.)* - Mmmmm...

KOTUZOV - Uyuşturucunun etkisi...

FERO *(Biradan içer.)* - Şimdi İsviçre'de kış. Alpler karlarla kaplı...

DEDE - Burada da kış değil mi ki?

FERO - Boş ver sen buradaki kışı...

Uçak sesi duyulur.

FERO - NATO'nun uçakları!

KOTUZOV ile FERO pencereye doğru koşar ve yukarı bakarlar. Lambanın ışığı titrer ve söner.

BRATOY *(Sayıklar.)* - Ben geçici olarak buradayım... Ben burada geçiciyim...

ÜÇÜNCÜ SAHNE

Sabah. FERO girer.

FERO - Taburcu edecekler!

DEDE - Yine mi?

FERO - Müfettiş geldi – işler rayına oturuyor...

KOTUZOV - Ne müfettişi?

FERO - Bilmem. Ceketli, kravatlı biri ve her şeyi yazıyor.

KOTUZOV - İsim soruyor mu?

FERO - Bilmiyorum, ama her şeyi yazıyor.

Odaya KÜLKEDİSİ dalar, canlı ve seri hareketler ile zemini parlatır. Koridordan yüksek bir ses duyulur: ‘’Evet. Her şeyi sırası ile yazalım. 24 No’lu Bölge Hastanesi, 6 No’lu oda...’’ Yıpranmış ceketli, bombe ve elinde karton valizli bir erkek girer. Diğer elinde not defteri tutar. Hastalar umutlu umutlu kalkışırlar.

WILLIAM - 6 No’lu oda burası mı?

Birden KOTUZOV kalkar ve yüzüne bakarak yakınlaşır.

KOTUZOV - Stop!

WILLIAM - Ne?

KOTUZOV *(Gözlerini üzerine dikerek yanına yaklaşır.)* - Bana bak!

WILLIAM - Niçin?

KOTUZOV - Önce güzelce bana bak! *(Yüzünün sağ ve solunu gösterir.)*

WILLIAM - E, ne oldu?

KOTUZOV - Bir yerden tanıyor olmayasın beni?

WILLIAM - Kusura bakmayın, ama...

KOTUZOV - Bir daha düşün!

WILLIAM - Hatırlamıyorum. Sen beni nereden tanıdığını söylersen ben de hatırlayacağım?

KOTUZOV - Hiç bile tanımıyorum seni. Ama en azından senin beni tanıyacağını umut ediyordum... Ben tanımlanamayan biriyim ve bir şey hatırlamıyorum.

WILLIAM - Bir saniye... *(Hızlı hızlı yazar.)*

KOTUZOV - Güya Zirai Havacılıktanmışım ve bir tümseğe çarpmışım. Uçak kül olmuş, beni ise uçaktan 20 metre ötede bulmuşlar. Hiçbir şeyim yok, sadece hafızam kayıp...

WILLIAM - Uçak kayıtlı değil mi?

KOTUZOV - Hiçbir şey hatırlamıyorum – ne uçak, ne ad...

WILLIAM - Hastane kayıtlarında nasıl yazılısın?

DEDE - Kotuzov. Kotuzov olarak yazdılar.

KOTUZOV - Kotuzov değil, Kontuzio yazdılar. Kontuzio Tserebris olarak yazdılar, ama ben inanmıyorum. Tserebris bize özgü bir ad değil.

WILLIAM *(Yazar.)* - Teşhis Contusio Cerebris...

KOTUZOV - Yazma, doğru değil. Tserebris Amerikalı adı.

DEDE - Uçak NATO uçağı ise? Niye olmasın?

KOTUZOV - Zirai dediler, ama.

DEDE - Sen bakma, bütün yanmış uçaklar birbirine benzer. Onlar da gizlilik açısından yalan söylüyor. Tserebris de olabilirsin...

KOTUZOV - Tserebris isem niye Amerikanca bilmiyorum?

DEDE - Sarsıntıdan. Sen sakın inkar etme, çünkü daha kötü olacak.

WILLIAM *(Yazar.)* - Daha kötü ola-cak. Evet. Yazdık. Daha sonra... Siz, dede? Sizin hastalığınız ne?

DEDE - Bilmem.

WILLIAM - Söylemediler mi?

DEDE - Belki de söylemişlerdir. O ne kadar zaman önceydi.

WILLIAM - Öyle de yazacağız. *(Tekrarlayarak yazar.)* ‘’Belki de söylemişlerdir’’. Nokta.

WILLIAM *(Fero’ya)* - Siz?

DEDE - O ise her şeyi hatırlıyor.

WILLIAM - Neyi hatırlıyor?

FERO - Her şeyi. Para birimi – İsviçre Frangı. 1 000, 500, 100, 50, 20, 10 ve 5 Frank değerinde kağıt paralar ve 5, 2 ve 1 Frank demir paralar ve 50, 20, 10, 5, 2 ve 1 santim. Ah, evet, önemli bir şey – Almanca ishal’in adı ‘diario’. Yaz, belki gerekebilir – zorda kalırsın...

WILLIAM - Yazıyordum zaten. *(Bratoy’a.)* Devam edelim?

BRATOY horlamaktadır.

DEDE - O uyuşturucudan uyuyor.

BRATOY *(Rüyasında.)* - Ben burada geçiciyim.

WILLIAM - Anladım. *(Yazar.)* O geçici olarak burada.

KÜLKEDİSİ yerin temizlenmesini bitirmiş, kapının yanında oturur. Sadece gözleri görünür.

WILLIAM *(Külkedisi’ne.)* - Siz?

FERO - O dilsiz. Burada hasta bakıcı olarak çalışıyor...

WILLIAM - Aha... Anlaşıldı. *(Yazar.)* Mutos totalis.

FERO - Bu da ne demek?

WILLIAM - Tamamen dilsiz.

Not defterini kapatır ve yeniden onları gözden geçirir. Herkes beklenti içinde ona bakar.

WILLIAM - Evet, her şey sırasıyla yazıldı. Şimdi devam edelim...

Dikkatlice not defterini dolabın üzerine bırakır. Sonra ceketini çıkarır ve sandalyeye koyar, ardından dikkatlice katlayarak sırasıyla gömleğini, pantolonunu v.s. çıkarır. Hastalar bu absürd ritüeli şaşkın şaşkın izlerler. İç donu ile kalınca KÜLKEDİSİ ona hasta pijaması uzatır. O sakin sakin pijamayı giyer, yatağa uzanır ve dikkatlice sarınır. Tekrar not defterini açar.

WILLIAM *(Yatmış.)* - Şimdi ne yazdığımızı okuyalım. 6 No'lu oda: birinci yatak – Contusio Cerebris. NATO uçağı ile gizli bir operasyon. Ölen yok. Pilot, beyin sarsıntısı sonrası amnezide. Olayın aydınlatılması gerekiyor. Nokta.

KOTUZOV - Ben inanmıyorum.

WILLIAM - İnanmıyorsun, ama okuyunca bu çıkıyor. Ne yaparsın - yaşam işte – okurken anlamı var, yaşarken ise – yok.

Karanlık.

DÖRDÜNCÜ SAHNE

Ziyarete gelen NİNE içeri girer.

NİNE - Yosif, yaşıyor musun?

DEDE - Niye soruyorsun?

NİNE - Bu ay emekli maaşın gecikti de... Sana yoğurt getirdim. *(Çantasını karıştırır.)* Ah, unuttum mu yoksa? Biranı da unutmuşum...

DEDE - Gerek yok. Burada bira var.

NİNE - Varsa ben de içeyim bir tane... *(Kendine bir şişe açar.)* Sklerozun nasıl?

DEDE - İyi, iyi...

NİNE - Aklında kalmaya başladı mı?

DEDE - Ne zamana, yahu? Öteki dünyada anılarımı mı yazacağım? Hafızaya ne gerek var, böyle daha iyiyim.

NİNE - Yavaş yavaş bağı çapaladım. Ama sen üzümünden ya yersin, ya yemezsin... Yosif, çok kötüyüm!

DEDE - Köpek nasıl?

NİNE - İyi, iyi. Zavallı o da yaşlandı.

DEDE - Onu sıcakta tut. İlkbaharda ava çıkaracağım.

NİNE - Ne avı, o görmüyor artık.

DEDE - Ne kadar görürse... Kalkıp şimdi gözlük mü alayım ona?

NİNE - Çok kötüyüm, Yosif. Bu kışı nasıl atlatacağım?

DEDE - Korkulacak bir şey yok, seterler soğuğa dayanır.

NİNE - Stefan çok kötüymüş.

DEDE - Hangi Stefan? Bacanak mı?

NİNE - Kendisi. Dün Tahtalıköy hastanesine kaldırmışlar.

DEDE - O hain yine bir kolayını buldu.

NİNE - Niye öyle konuşuyorsun? Adam can çekişiyor.

DEDE - Çekişirse çekişsin. Bacanak iyi biri değildi. Baldız hadi neyse, daha işe yarar, ama o – hayır!

NİNE - Tanrı cezanı verir inşallah! Bütün hayat gezdiğin tozduğun yetmedi, ama – koca Tanrım – nasıl burnundan getiriyor şimdi.

DEDE - Nine, nineee! Gezsen de, gezmesen de – sonunda geleceğin yer burası... İyi ki halim gücüm yerindeyken gezip tozmuşum...

NİNE - Canlı mezara sokaydılar seni keşke... Her şeyi hatırlıyor – sadece doktorları aldatıyor.

DEDE - Kapat çeneni – burada biri var her şeyi yazıyor.

NİNE *(Fısıldayarak.)* - Utan artık! Beş torunun var...

DEDE *(O da fısıldayarak.)* - Beş mi? Dört değil mi?

NİNE - Beş taneler artık. Nadya'nın oğlu oldu.

DEDE - Ne zaman?

NİNE - Geçen gün, ne zaman olacak...

DEDE - Adını ne koydular?

NİNE - İvo. Sonbaharda ziyaretimize geleceklermiş.

DEDE - Sonbaharda?

NİNE - Evet.

DEDE - Bağı çapalamalıyız.

NİNE - Ben onu çapaladım – az kalsın sana söylemeye unutacaktım.

DEDE - Peki. Hadi, artık kalk!

NİNE - Kalkıyorum. *(Bir bira daha alır, ama Dede şişeyi elinden çeker.)*

DEDE - Dokunma. Birayı doktor yazdı. Ve söyle baldıza bacanak ölünce pek kahırlanmasın, yani canını sıkmasın.

NİNE - Nasıl öyle ölecekmiş?

DEDE - Nasıl, kolayı var...

NİNE - O düzelecekmiş diyorlar.

DEDE - Düzelecek o, beklesin... Ben ne zaman düzelirsem... Hadi!

NİNE - Hadi! Çüüs...

Karanlık.

BEŞİNCİ SAHNE

WILLIAM hasta adlarının yazılı olduğu dosyalara notlar düşer ve etajere dizer.

WILLIAM - 6 No'lu oda, birinci yatak – Contusio Cerebris.

KOTUZOV - Cerebris değilim dedim sana. Onlar öyle diyorlar. Ben tanımlanamayan biriyim.

WILLIAM - Ben seni formalite icabı böyle yazıyorum. Demek şimdilik formaliteden Kontuzio Tserebris kalıyorsun.

KOTUZOV - Değilim!

DEDE *(Kotuzov'u dürteler.)* - İnkar etme dedim sana. Daha kötü oluyor.

KOTUZOV - Peki. Tserebris'im.

WILLIAM - Evet. Birinci dosya – Tserebris, ikinci dosya – Arteriosclerosis, üçüncü – Bratoy, Peritonitis, dördüncü Fero – Hipermnesia, beşinci...

DEDE - Ben bir şey sorabilir miyim?

WILLIAM - Bana mı?

DEDE - Evet.

WILLIAM - Sor.

DEDE - Siz niye böyle... yani...

WILLIAM - Hayatı niye yazıyorum mu?

DEDE - Evet.

WILLIAM - Çünkü yazılmamış hayatın anlamı yok.

DEDE - Yazılmış hayatın anlamı var mı?

WILLIAM - Yazılmış hayatın – var. Örneğin, Robinson Crusoe. 27 yıl yalnız başına ıssız bir adada! Felaket! Her gün intihar etmek istermiş, bugün ise bütün dünya günlüğünü okuyor, çünkü yazılı şey en anlamsız hayata bile bir anlam katıyor. Üstelik – dünya yazı ile başlıyor.

DEDE - Bu doğru değil. İncil'de ne yazıyor? ''Her şeyin başlangıcından önce Tanrısal Söz vardı. Ve Tanrı emretti: Işık olsun!''

WILLIAM - Tanrı söylemiş, ama birileri yazmış. Başka türlü hiç kimse ne söylemiş olduğunu bilmeyecekti. Kim yazmış, diye soruyorum ben. *(Kotuzov'a.)* Kim?

KOTUZOV - Biliyorsun ki ben hatırlamıyorum...

WILLIAM - Düşün!

KOTUZOV - Düşünüyorum...

WILLIAM - Ve devamında: ''Ve Tanrı insanı kendi suretine benzeterek yarattı''. Demek oluyor ki, Tanrı not tutuyorsa, insanın da onun gibi not tutması gerekiyor. İnsan ise bunu yapmıyor ve bu onun en başlıca günahı. O yüzden mutlu değildir. Çünkü hayat yazılması için yaratılmış, yaşamak için değil. (*Kotuzov'a.)* İşte sen, örneğin, not tutuyor olsaydın şimdi kim olduğunu bilecektin. Öyle mi?

KOTUZOV - Aynen.

WILLIAM - Tabii ki öyle. Bütün dahiler – yaz ve işaretini koy demişler. Othello: ''Yazınız, her şeyinizi yazınız!'' – üçüncü bölüm. Kral Lear: ''Her şeyi güzelce yazdım ben.'' – birinci bölüm, dördüncü sahne. Hamlet: ''Her şeyi yazdım artık...'' 4.Richard: ''Yazınız, tekrar tekrar yazınız'', 3.Richard: ''Ne yazarsan o kalacak!'', 2.Richard...

FERO - Sizin adınız ne?

WILLIAM - William.

BRATOY - Nasıl?

WILLIAM - William. Wil-liam.

DEDE - William... Kim oğlu?

WILLIAM - Çok uzun ve karışık – aklınızda kalmayacak.

Uçak gürültüsü BRATOY'u uyandırır.

BRATOY *(Uyanır.)* - N'oluyor burada?

DEDE - NATO'nun uçakları...

FERO *(Pencereden.)* - Bu sefer en az yüz taneler...

WILLIAM *(Yazarak.)* - Saat altıyı otuz beş dakika geçiyor – yaklaşık yüz NATO uçağı geçti batı yönüne...

KOTUZOV - Şimdiye kadar en az 300 tane geçti.

WILLIAM - Pilot Tserebris'ten edinilen bilgiye göre şimdiye kadar geçen uçakların toplam sayısı 300. Öyle değil mi?

DEDE - Bilmem. Ben askeri işlerden çakmam.

ALTINCI SAHNE

FERO konuşur, WILLIAM ise yazar. KÜLKEDİSİ yeri siler.

FERO - İsviçre'de tatil günleri – Cumartesi, Pazar ve 1 Ağustos – İsviçre Bağımsızlık Bayramı. 117 Numara - Polis, 144 Numara – Hızır Acil telefonları. İsviçre'nin telefon kodu – 0041, Bern – 31, Basel – 61, Cenevre – 22, Zürich – 1.

WILLIAM - Sen bunları yazıyor musun?

FERO - Hayır. Ben bunları hatırlıyorum.

WILLIAM - Şimdi hatırlıyorsun, ama Kotuzov gibi sarsıntı geçirirsen?

FERO düşünceye dalar.

WILLIAM - Hayat sarsıntılarla dolu. Kotuzov da her şeyi hatırlıyordu.

KOTUZOV - Ne kadar akıllı olmuş olduğuna bağlı.

DEDE - Kotuzov, öyle sıradan pilot olmaz.

KOTUZOV - Ben pilot değilim! Uçağın 20 metre uzağındaymışım.

DEDE - Koltukla beraber fırlamışsın, ama hatırlamıyorsun.

WILLIAM - Evet, öyle. Bundan dolayı hatırladığın sürece - yaz. Çünkü bir gün geliyor yazılanın dışındaki her şey hiçliğe dönüşüyor. İşte sana bir dosya. *(Fero'ya bir dosya uzatır.)*

KOTUZOV - Benim durumum belli. Bir şeyler hatırlamam için tutuyorlar beni burada. Şimdi biri bana özgeçmişimi anlatsa da yazsam...

DEDE - Bir pilota soracaksın bunu. Bütün pilotların biyografileri birbirine benzer – önce askeri okul, sonra – görev, üçüncü – neydi orada... Askeri işlerden çakmam.

WILLIAM *(Sesli tekrar ederek yazar.)* - Askeri okul, görev, kariyer...

BRATOY - Benim ameliyatım yavaş yavaş kapanıyor. Kapanınca çekip gideceğim. *(Çok kere kafasına vurur içinden sayarak.)*

DEDE - İnşallah, şansımız seninle açılır!

BRATOY - Bir iş bir çekilmeye görsün, yürür. Zor, çekilinceye kadar. Benim, örneğin, hayatta şansım yaver gitmez, ama burada bir çaresini buluyorum. Ameliyatım kapanıyor. *(Aynı şekilde çok defa kafasına vurur.)*

DEDE - Üç defa vurulur.

BRATOY - Ben daha garantili olması için 10 defa vuruyorum, çünkü ‘’tah-ta-ya vur’’ on harf.

WILLIAM *(Yazar.)* - Neurosis ritualis – sinir ve ruh bozukluğu ritüeli.

BRATOY - Sinirsel hiçbir şeyim yok... Kısaca - böyle daha hızlı iyileştiğimi hissediyorum.

KOTUZOV - Benim bünyem de sağlam, ama hafızam zayıf. Demek, dede, sen benim bir asker olduğumu düşünüyorsun?

DEDE - En az albaysın – sen beni dinle. Senin yaşında bütün pilotlar albay. Tahtalıköy hastanesinde olsaydık – şimdiye kadar çoktan itibarın iade edilecekti. Orada şu bu yok – her şey doğal ayıklama ilkesi üzerine kurulmuş. Sağ kalan kalıyor.

KOTUZOV - En azından insan adını bilse, oysa... Ben şimdi bilemiyorum – beni toplu mezara mı, yoksa meçhul asker mezarına mı gömecekler...

DEDE - Ve ne zamana kadar, diye soruyorum doktora, duyacağım bu çanı? Ta sonuna kadar, diyor... Dan-dan-dan...

BRATOY - Ben yazın Tahtalıköy hastanesindeydim. Zatürre oldum. Kayın birader ile kredi çektik ve iki Amerikan biçerdöveri aldık. Biri ona, biri bana. Felaket biçerdöver, anasını satayım! Deli gibi biçiyor, ama içerisi soğuk buz gibi. İki dakika kabinde kalıyorsun ve arkadan çekmeye başlıyor – sırtın buz parçası oluyor...

WILLIAM ile FERO yazarlar.

FERO - Daha yavaş!

BRATOY - Evet. Dışarısı 40 derece, ben içerde – paltoma bürünmüşüm. Kayın biraderde ise tam tersi – kabinde tuğla pişir. Kayın birader mayo ile ve ter su içinde. ‘’İki yıl, diyor, Sahra Çölü’nde çalıştım, böyle bir şeyi ilk defa görüyorum.’’ Bir ara benim camlarım buzlandı. Soğuk! Eldivenleri geçirdim, şapkamı koydum, camları temizliyor ve biçmeye devam ediyorum. Ve bu esnada donarak kendimden geçmişim. Hastanede uyandırdılar. İki gün sonra da kayınbiraderi sıcak felcinden getirdiler. Onların ise, anasını sattığım biçerdöverleri, klimaları varmış. Benimkini –20’ye çekmişler, kayın biraderin ise +40’a sürmüşler.

WILLIAM - Sadece rakamları tekrarla!

BRATOY - Eksi 20, artı 40.

KOTUZOV - Uçakların da klimaları var herhalde?

BRATOY - Herhalde.

KOTUZOV - İleride nasıl giyineceğimi bileyim...

DEDE - Onlar seni artık emekli yaparlar. 5 000 Dolar bir emekli aylığı bağladılar mı sana, ne giyineceksin?

Herkes, KÜLKEDİSİ dahi, irkilir.

KOTUZOV - Ne... Ne... Ne kadar?

DEDE - Beş bin, ne kadar. Daha da üstü. Bütün gün villanda yatacaksın.

KOTUZOV - Ne villası?

DEDE - Senin villan. Villasız albay gördün mü hiç?

KOTUZOV - Hiçbir şey hatırlamıyorum! Beni tanıyacak biri yok mu, Allah aşkına!

DEDE - Amerikan askeri havalimanlarında dolaşacaksın. Orada belki biri seni tanır.

KOTUZOV - Bir defa buradan çıksam. Tanrım, 1 000 Dolar!

WILLIAM - Beş bin yazdım buraya.

KOTUZOV - Beş bin miydi? Bana da bir dosya ver. *(Yazar.)* Beş bin Do-lar! Ts, ts, ts! Sefa sürmüşüm ben, ama bunu nasıl kanıtlayayım?

Karanlık.

YEDİNCİ SAHNE

Sabah. Vizite saati. WILLIAM dosyalar ile girer.

WILLIAM - Vizite için ayağa kalk!

KOTUZOV'un yatağının ucuna oturur ve dosyayı açar. KÜLKEDİSİ girer ve herkes yerden ayaklarını kaldırır.

WILLIAM - 1 No'lu yatak. Şu ana kadar neleri belgeledik? *(Okur.)* ''Contusio Cerebris. Mesleği – pilot. Rütbesi – albay. Şu ana kadar bilinen malvarlığı durumu – villa. Gelirler – 5 000 Dolar emekli maaşı. Nokta. Nasılsın? Bir şeyler hatırladın mı?

KOTUZOV - Biraz şöööyle aydınlanmaya başladı sanki.

WILLIAN - Bugün hangi tarihiz?

KOTUZOV - Bugün... Bugün... Tam olarak söyleyemeyeceğim.

WILLIAM - Demek tarihleri hatırlamıyorsun?

KOTUZOV - Bu ay kaçırdım?

WILLIAM - Olsun. Önümüzdeki ay yakalarsın. Önemli olan – iyileşmeye gidiyoruz.

BRATOY - Ne iyileşmesi – o tamamen düzeldi. Ben ne diyeyim...

WILLIAM - Şimdi sana geleceğiz. *(Sonraki dosyayı açar.)* Bratoy Stefanov, cinsiyeti – erkek, statü – aktif, gösterdiği ve gerçek yaşı – 40, mesleği – ziraatçı?

BRATOY - Aynen öyle.

WILLIAM - Ağır iş kazasından sonra geçirilen zatürree.

BRATOY - Çifte zatürree.

WILLIAM - Peki... *(Düzeltir.)* Çifte... Kör bağırsaktan, karın zarları iltihabı ile ameliyat edilmiş. Öyle mi?

BRATOY - Evet, ama düzeliyorum. İşte – yara kapandı. *(Battaniyeyi kaldırır ve gösterir.)* Sadece izi kaldı.

WILLIAM - Bu mu?

BRATOY - Bu.

WILLIAM - Bu kör bağırsak değil.

BRATOY - Efendim?

WILLIAM - Kör bağırsak sağ tarafta, sen ise soldan kesilmişsin?

BRATOY - Bir yanlışın olmasın?

WILLIAM - Ne yanlışı? Sağ elini kaldır. İşte – bak, gördün mü? Sen ise soldan kesilmişsin?

BRATOY - Ama bana kör bağırsak dediler?

DEDE - Olabilir. Sol kör bağırsaklı insanlar da var. Benim, örneğin, bir tanıdığım vardı – her şeyi tersti: kalbi sağda, kör bağırsağı solda...

BRATOY - Demek, kör bağırsak olabilir?

WILLIAM - Sol kör bağırsaklıysan – evet.

BRATOY - Solluyum. Soldan kesilmişsem demek sol kör bağırsaklıyım.

WILLIAM *(Yazar.)* - Bratoy Stefanov – fizyolojik anormallik – sol kör bağırsaklı. Başka anormallikler?

BRATOY - Bilmiyorum. Bir şey bilmiyorum ve ilgilenmiyorum. Sadece bir defa taburcu etsinler. *(İçinden sayarak seri bir şekilde kafasını vurur.)*

FERO girer, kapıda durur ve sıkılgan sıkılgan BRATOY'a bakar.

BRATOY *(Fero'ya.)* - N'aber? Taburcu edecekler mi?

FERO - Hazırlanmanı söylediler.

BRATOY - Taburcu olmak için mi?

FERO - Ameliyat için.

BRATOY - Ne ameliyatı?

FERO - Kör bağırsak ameliyatı.

BRATOY - Aman, Tanrım!

DEDE - İki kör bağırsaklı da olabilirsin. Benim bir dostum vardı, yani, iki şeyi vardı...

BRATOY - Aaah, anasını satayım! Bak sen başa gelene! *(Şuursuzca kafasına vurur.)* Bir saniye, sayıyı da karıştırdım. *(Yeniden vurarak saymaya başlar.)* Evet, 10 oldu. Şimdi ilk harf ''t'' için 19 defa. *(Yine vurur ve yine sayar.)*

DEDE - Bir bira iç de kendine gel. Bira verin! Kotuzov, senin sıran.

KOTUZOV *(Orta parmağını gösterir.)* - Al! Ben dündüm.

DEDE - Hani hatırlamıyordun?

KOTUZOV - Hatırlamaya başladım. İşte, buraya yazdım – ''Dün birayı ben ikram ettim''.

Karanlık.

SEKİZİNCİ SAHNE

WILLIAM yalnız. KÜLKEDİSİ girer, yanına yaklaşır ve sağır dilsizlerin dilinden birkaç jest yapar.

WILLIAM - Efendim? Anlamadım?

KÜLKEDİSİ tekrar eder.

WILLIAM - Anladım. Demek sağır değilsin?

KÜLKEDİSİ onaylarcasına baş sallar.

WILLIAM - Peki. Düzelteceğiz. *(Notlarını açar.)* Demek mutos totalis'i çiziyoruz. Ve yerine ne yazayım?

KÜLKEDİSİ jestler ile izah eder.

WILLIAM - Peki. Aynen öyle yazacağım – konuşmamaya söz vermiş. Öyle mi?

KÜLKEDİSİ başını sallar.

WILLIAM - Ve ne zamana kadar sürecek bu söz?

KÜLKEDİSİ izah eder.

WILLIAM - Evet, anladım. *(Yazar.)* Bu çok ilginç, bana daha fazlasını anlat!

KÜLKEDİSİ sanki kararsız.

WILLIAM - Senin için daha iyi, inan bana.

KÜLKEDİSİ izah eder, WILLIAM ise ''Peki'', ''Anladım'', ''Evet'', Anlaşıldı'' v.s. diye

tekrar ederek acele acele yazar. KÜLKEDİSİ bitirir.

WILLIAM - Demek, ne yazdık? *(Okur.)* M.İ., takvime göre 32 yaşında, gösterdiği yaş - 18. On yedisine kadar sadece masallar okur. 17-sinde gecikmiş ergenlik çağına girer, ama en sevdiği kitap ‘’Külkedisi’’ olmaya devam eder. Birkaç mutsuz aşk yaşar, buna yaşamsal başarısızlıklar eklenir. Pis ve ağır işte çalışır. Başka?

KÜLKEDİSİ katlanmış kağıt verir.

WILLIAM *(Okur.)* - Bir sabah uyandım ve anladım ki Külkedisi benim. Kendimi rahat ve emin hissettim – gelecek önümdeydi. Acı çekmekten mutluluk duyuyordum, çünkü masalın finalini bekliyordum. Ne kadar çok acı çekersem, o kadar daha mutluyum...

KÜLKEDİSİ yine ‘’anlatmaya’’ başlar.

WILLIAM - Masalın finaline kadar konuşmamaya yemin etmiş. Anlaşıldı. *(Yazar.)* Yemin, psikolojik olarak sonradan edinilmiş mutizm’e defaze oluyor, yani kendi isteği ile sağırlaşma. *(William dosyayı kapatır ve Külkedisine doğru bakar.)*

WILLIAM - Demek, sen buna inanıyorsun?

KÜLKEDİSİ bir şeyler ‘’söyler’’.

WILLIAM - İnanmanın ötesinde, eminsin hatta?

KÜLKEDİSİ başını sallar. Sonra başından kukuletayı indirir ve uzun altınsı saçlarını

dağıtır. Diğer hastabakıcı giysilerini de çıkarır ve bütün prenses ışıltısı ile WILLIAM'ın önünde durur. Sonra ayakkabılarını çıkarır ve yalınayak çıkar. Ayakkabıları sahnede kalır.

Karanlık.

DOKUZUNCU SAHNE

FERO, KOTUZOV'a kitap okur.

FERO - Dinle şimdi.

KOTUZOV - Sen mi yazdın bunu?

FERO - Hayır. Dinle! ''Altı yıl önce Sahra çölüne zorunlu iniş yapmam gerekti. Uçağımın motorunda bir şeyler arızalanmıştı... Ancak sekiz gün yetecek içme suyum vardı. Ve işte, ilk gece kumun üzerinde uyudum, herhangi bir yerleşim yerinden binlerce kilometre uzakta. Dünyadan, okyanusun ortasında tahta parçasına tutunmuş bir kazazededen daha uzaktım... Sabahın ilk ışıkları ile birlikte garip ince bir ses beni uyandırmaya çalışınca nasıl şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz... Önümde bana gayet ciddi bakan sıradışı bir çocuk gördüm...''

KOTUZOV - Bu kitabın adı ne?

FERO - ''Küçük Prens''.

KOTUZOV - Bu gerçek mi?

FERO - Evet. Yazar bir pilotmuş.

KOTUZOV - Meslektaş, demek? Adı ne?

FERO - Antoan. Antoan de Saint-Exupery.

KOTUZOV - Böyle birisini hatırlamıyorum. Anton mu dediniz?

FERO - Antoan.

KOTUZOV - Çok iyi başlıyor. Sanki benim için yazılmış... *(Kitabı gözden geçirir.)*

Koridordan yüksek ve çınlayıcı kadın sesi duyulur. FERO irkilir ve sessizce çıkar.

Diğerleri şaşkın bakışlarla onu uğurlarlar. Kahkaha yeniden tekrarlanır.

KOTUZOV - Dede?

DEDE - Söyle?

KOTUZOV - Ben evli miyim acaba, a?

DEDE - Herhalde. Kurtuluşu yok.

KOTUZOV - Karım kim, acaba? Beni Amerikalı çıkardıklarına göre, herhalde o da...

DEDE - Herhalde.

KOTUZOV - Güzel mi acaba?

DEDE - Tabii ki güzel. Sen yüksek tahsilli olduğuna göre...

KOTUZOV - Ben mi?

DEDE - Tabii ki sen. Kim olacak. Belki iki yüksek tahsilin de olabilir.

KOTUZOV - Ts, ts, ts! Biri şimdi çıkıp bu diplomaları nasıl aldığımı sorsa, yanıt veremeyeceğim.

DEDE - O unutuluyor. Hele sarsıntıdan sonra.

BRATOY *(Kıskanarak.)* - Kotuzov, sen bu sarsıntı ile büyük kısmet çıkardın – hem karı, hem iki yüksek tahsil...

KOTUZOV - Ben önceden sahipmişim bunlara.

BRATOY - Ya sahiptin, ya değildin. Ama insanın bahtı bir açılmaya görsün – yürü babam, yürü. İnsan yükseliyor... Ben ne diyeyim, bütün hayat boyu itekle babam, itekle ve hiçbir şey? Bana da bir sarsıntı gelecek ki, düzelirsem ancak o zaman düzeleceğim...

DEDE - Gelecek. Er veya geç gelecek.

KOTUZOV - Sadece bir şeyi anlamıyorum – iki yüksek tahsili nasıl elde ettim? *(Düşünüyor.)* Nasıl? Nasıl olacak, çalışarak... Ne okumaktı, be, ne...

BRATOY - Sen hatırlamaya başladın?

KOTUZOV - Hatırlamıyorum, ama göz önüne getiriyorum. İki yüksek tahsil nasıl bitirilir, bir de bana sor.

BRATOY - İşte bu. Başkaları iki yüksek tahsille, ben iki kör bağırsakla. Kurtuluş yok.

WILLIAM - Var.

BRATOY - Nerede?

WILLIAM - Yazmakta. Yazacaksın ve kurtulacaksın.

BRATOY *(Ağlamaya başlar.)* - Ben yazmasını da bilmiyorum!

WILLIAM - Yarın 'A' harfiyle başlıyoruz.

ONUNCU SAHNE

BRATOY ameliyat masasında.

BRATOY - Doktor Bey, hangi uyuşturucudan?

DOKTOR - Lokal.

BRATOY - Ağrı yapmayacak mı?

DOKTOR - Hayır. Bu sefer derinden kesmeyeceğiz, sadece temizleyeceğiz. *(Hemşire'ye.)* Hemşire, penisilin ampulleri!

HEMŞİRE - İşte.

DOKTOR - Uyuşturmak için prokain ampuller!

HEMŞİRE - Veriyorum. *(Ampulü keser.)*

DOKTOR - Şimdi uyuşturacağız ve bitecek... *(İğneyi yapar.)* Evvet! Şimdi bir tane daha. Evvet. Şöyle ürpermeye başladın mı?

BRATOY - Ben çoktan ürperdim. Kes ki bir an önce bitsin.

DOKTOR - Önce uyuşturucu bir tutsun... *(Alet ile tıklatır.)* Bir şey hissediyor musun?

BRATOY - Hissediyorum.

DOKTOR - Şimdi? *(Yine tıklatır.)*

BRATOY - Şimdide.

DOKTOR - Ama daha zayıf, değil mi?

BRATOY - Galiba, biraz daha zayıf...

DOKTOR - Uyuşturucu tuttu. Hemşire, pense!

HEMŞİRE - Pense. *(Verir.)*

DOKTOR - Bıçak!

HEMŞİRE - Bıçak. *(Uzatır.)*

DOKTOR - Hadi şimdi!

DOKTOR keser ve BRATOY'un cansiperane çığlığı duyulur. Herkes yerinde hoplar.

DOKTOR *(Korkulu.)* - Ne oluyor?

BRATOY - Ağrıyor!

DOKTOR - Eh, biraz ağrıyacak, tabii ki. Tut kendini, erkeksin! *(Doktor yine keser ve Bratoy çığlık atar.)*

DOKTOR - Hadi sen de abarttın ama! O kadar da ağrımıyor, başkalarını da kesiyoruz.

BRATOY - Felaket ağrıyor! Hemşireee! Oh, anneeee!

DOKTOR *(Çok sinirli.)* - Kapat çeneni, şimdi yapıştıracağım bir tane suratına. Ben nasıl çalışayım bu ortamda?

BRATOY - Ağrıyoooor!

DOKTOR - Dayanacaksın! Sık dişini! *(Doktor tekrar kesmeye başlar ve Bratoy yeniden çığlık atar.)*

DOKTOR - Hadi yine deneyelim! *(Personel'e.)* Gelin buraya ve bastırın! Ha, işte böyle!

Onlar bastırır, DOKTOR hevesle keser, BRATOY ise çığlık üstüne çığlık atar.

HEMŞİRE *(Çığlık atarak.)* - Stop! Stoop!

DOKTOR - Ne oldu?

HEMŞİRE - Hata, Doktor! Hata! Uyuşturucuyu penitsilin ile değiştirmişiz. Aynı ampüller, Allah kahretsin!

BRATOY öfkeli öfkeli çığlık atar, ellerini çıkarır ve ameliyat bıçağını eline alır.

BRATOY *(Çığılık atarak.)* - Geriii! Senin ananı da, bilmem nereni de..., hayat! *(Ameliyat bıçağını savurarak.)* Hep bana mı? Hep bana mı? Bunun yazılması gerekiyor! Yazılması gerekiyoooor!

FERO *(Masanın altından.)* - Yazıldı bile artık!

ONBİRİNCİ SAHNE

BRATOY, uzun kolları düğümlenmiş deli gömleği ile yatar. Sisteme koşulmuştur, ama kan bankası yerine – bira şişesi vardır. Önünde WILLIAM ona karton üzerine yazılı harfleri gösterir. Köşede KOTUZOV cep aynasında dikkatlice kendine bakar ve bir şeyler yazar.

BRATOY - A, B, C...

WILLIAM - Sonraki?

BRATOY - Onu hep unutuyorum...

DEDE - Bana sorarsan, hiç de gerekmiyor. Hatta imzanı atabilmen için sadece ‘’B’’ de yeter.

BRATOY - Yazmayı öğrenmek istiyorum, dede. İşte, Kotuzov, örneğin, sadece yazmak ile kendini düzeltti. Sıfırdan başladı, şimdi ise villa, kadın, emekli maaşı... Koskoca bir varlık biriktirdi.

KOTUZOV, ona kayıtsız kayıtsız bakar ve yazarak kendini aynada incelemeye devam eder.

DEDE - Ben de ömür boyu biriktirdim ve sonunda – ne? Hiçbir şey. Hastaneye girdim ve bacanak herşeyi aldı götürdü. Vicdansız herif, ne olacak. Maneviyattan ise hiç konuşmayalım. Oysa o kadar emek sarfettim, her gece biriktiriyordum... Her akşam!

BRATOY - Gündüzleri?

DEDE - Gündüzleri – hayır. Gündüz bekçiler var. Aslında onlar geceleri de bekliyor, ama iki saat sonra uyuyorlar... Bir dizel motoru için üç gece garajın bekçisini gözetledim. *(Yazanlara.)* Yeter yazdığınız, yahu! Burada insan öksürmeye görsün, öksürüğünü de yazıyorlar!

BRATOY - Ve sonra ne oldu?

DEDE - Uyudu. Ben bir inşaattan girdim ve motoru sırtıma yükledim. Ama karanlıkta bir kova kireci dökünce o da uyandı. Ve takıldı peşime. En kör sokaklardan geçtim – ama o sürekli peşimde. Ha orası, ha burası derken, bir ormandan geçtim, ama koruma hep ardımda. Şafak sökünce – bir de bakıyorum – ayakkabılarımın

tabanları kireçten beyazlaşmış ve o izimi sürüyor. Ayakkabılarımı çıkardım ve yalınayak eve toplandım.

BRATOY - Motor ile beraber?

DEDE - Evet. 70 kilo. Bir düşünün ne büyük bir risk ve gerilim – o bir damla vicdansız bacanağım ise onu alıp götürdü. Şimdi ise fıtıktan can çekişiyor.

KOTUZOV - Motor senin neyine gerekti ki?

DEDE - Sen bacanağıma gerektiğini mi sanıyorsun? Çocuklar, bu dünyada herşey yalan, herşey. Hayat aldatmacadır. Koskoca bir yalan ve aldatmaca.

BRATOY - Benim işim ise iki kat daha zor – çifte zatürree, çift kör bağırsak...

DEDE - Damat, o da beni soyuyor. Bodrum katında 3 ton benzin vardı. Bomba üzerinde yaşadım, sigaralarımdan vazgeçtim, on kış soba yakmadık, o ise arabası ile yaktı gitti, vicdansız! Altmış bin kilometre çevirdi, şimdi yine işsiz. Ve sadece benzin olsa... Yeter artık yazdığınız yahu? Burasını edebiyat derneğine çevirdiniz. Yazıyorlar, yazıyorlar...

WILLIAM - Yazılanı hiç kimse çalamaz. Yazılan, diğerleri için kalıyor...

DEDE - Çalınan da zaten başkalarına kalıyor. Çıplak geliyor, çıplak gidiyorsun dünyadan. Bir şeyler çalsan da, geçici kullanım için olduğundan dolayı Tanrı affediyor. Bacanağım hariç, çünkü onun vicdanı yok.

BRATOY - Ben ise silah ticaretine başladım.

DEDE - Efendim?

BRATOY - İkinci el ‘’Tomahawk’’ tipi roket satıyorum.

WILLIAM - Anlamadım?

BRATOY - Roket, roket... Tanesi 300 000 Dolar ediyor.

DEDE - Nasıl çaldın?

BRATOY - Mısır tarlasına düştü.

DEDE - NATO’nun mu?

WILLIAM - Olabilir. Tehlike durumlarında yükü boşaltıyorlar.

BRATOY - Yepyeni, ama satın alacak birileri yok. Ticareti çok zor.

DEDE - Kotuzov yardım edecek.

BRATOY - Ben de söktüm ve parçacılara sattım.

DEDE *(William'a.)* - Yazma, adamı hapise sokturacaksın.

BRATOY - Sadece iki kova barut kaldı, onları da tavuklar gagaladılar.

DEDE - Tavuk barut gagalamaz.

BRATOY - Bunu gagalıyorlar. Ve korkunç yumurtalar yumurtluyorlar. Bu barut çok kuvvetli yiyecek çıktı. Ben de denedim. Bir dilim ekmeğin üzerine sürüyorum ve 24 saat tutuyor.

DEDE - Hadi sende?

BRATOY - Evet. Bir dilim ekmeğin üzerine sürüyorum ve 24 saat tutuyor. Felaket barut!

WILLIAM - Bu barut değil. Bu zayıflatılmış uranyum.

DEDE - Tabii ki. Fakir insana zayıflatılmış uranyum atıyorlar – sen zenginleştirilmiş mi bekliyordun?

Dışarıda tekrar kadın sesi çınlar ve FERO durmadan gülen sempatik hamile bir kız ile içeri girer.

FERO - Kadın bölümünden Leni. Tanışınız. Tahtalıköy'den, ama burada doğruracak, çünkü orada herkes onu tanıyor... Çok iyi bir insan.

LENİ tekrar gülmekten katılır.

WILLIAM - Elena – baba adı?

FERO - Bilmem. Kız sadece gülüyor...

WILLIAM *(Yazar.)* - Elena X., Pshyhosis Euforis. Görünür yaşı 16...

FERO - Aaa... Biz gideceğiz. İyi geceler.

DEDE - Sen kadın bölümünde mi uyuyacaksın?

FERO - Hayır. Sadece onu uğurlayacağım.

Çıkarlar.

DEDE - Leni neşeli bir kız, benim sarıcam gibi değil.

KOTUZOV - Benim karım neyle mi uğraşıyor?

DEDE - Belki sekreterdir?

BRATOY - Veya hemşire?

DEDE - Aktris de olabilir.

KOTUZOV - Televizyonda mı?

DEDE - Neden olmasın.

KOTUZOV *(Şaşkın.)* - Vah, anasını satayım!

KOTUZOV ayağa kalkar, köşede duran televizyonu açar ve ekrana odaklanır. KÜLKEDİSİ zemini siler ve onun yanına televizyonun karşısına oturur. Çaktırmadan KOTUZOV'un yüzüne bakar, ama o ekrana konsantre olmuştur. Diğerleri artık horlamaya başlamıştır.

KOTUZOV *(Yüksek sesle.)* - Tanıdım onu!

Herkes uyanır ve yatağında hoplar.

KOTUZOV *(Televizyonu göstererek.)* - İşte, o!

BRATOY *(Korkarak.)* - Kim?

KOTUZOV - Karım.

WILLIAM - O olamaz. Bu kanal Fransız kanalı.

KOTUZOV *(Şaşkın.)* - Yazık! Oysa o kadar hoşuma gitmişti...

DEDE - Önemli değil. Başkasını bulursun. Hadi, iyi geceler!

Karanlık.

İKİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ SAHNE

Karanlık. Herkes koro halinde ‘’İyi ki doğdun!’’u söyler. Işık. Herkes uyanan KOTUZOV’un yatağının başındadır.

HERKES *(Koro halinde.)* - Doğum günün kutlu olsun!

KOTUZOV - Kimin doğum günü?

FERO - Senin, kimin olacak.

KOTUZOV - Kim söyledi?

BRATOY - Öyle kararlaştırdık.

DEDE - Nasılda olsa doğduğun bir gün var?

KOTUZOV - Demek bugün doğmuşum?

FERO - İstersen yarına erteleyebiliriz?

WILLIAM - Yarına olmaz, artık bugünkü tarih ile kayda geçirdim.

KOTUZOV - Bekle biraz ben de not edeyim. Bu benim için önemli bir tarih. *(Yazar.)*

FERO - Şimdi ise hediyeye geçelim! *(Yine ''İyi ki doğdun!''u söylerler, Külkedisi ise paket içinde bir hediye getirir.)*

KOTUZOV - Bu da ne?

FERO - Aç da göreceksin.

KOTUZOV *(Paketi açar.)* - Bu ne?

FERO - Askeri kıyafet. Bitpazarından. Yepyeni.

KOTUZOV duygulanmaktan ağlamaya başlar.

KOTUZOV - Ne zamandan beri askeri kıyafet giymediğimi hatırlamıyorum... *(Şapkayı başına geçirir ve sonuna kadar onunla kalacaktır.)*

FERO - Bu bayramı kayıt etmeye bir de kameraman tuttuk.

İçeri kamerası ile ''Doğum günün kutlu olsun, sayın albayım!'' diye çığlık atarak bir erkek girer.

KOTUZOV *(Hoşnut.)* - Kamera! Niye bu kadar zahmet ettiniz?

BRATOY - Bizi unutmaman için, Kotuzov. Günün birinde o dünyaya dönünce burada fakir, ama sadık dostlarının olduğunu unutma.

KOTUZOV *(Ağlayarak.)* - Hiçbir zaman unutmayacağım sizleri! Hiçbir zaman! Siz beni hiçlikten çıkardınız ve yaşama döndürdünüz. *(Külkedisi de göz yaşlarını siler.)*

KOTUZOV'un kenarına fotoğraf için dizilirler. Kameraman grubu aydınlatır ve kamera çalışmaya başlar.

DEDE - Kotuzov, hatıra kalması için bir şeyler söyle!

KOTUZOV *(Gözlerini siler.)* - Ne söyleyeyim?

WILLIAM - Tarihe yazabileceğimiz bir şey.

KOTUZOV - Peki, söyleyeceğim.

Projektörün aydınlattığı noktada sadece KOTUZOV kalır. O konsantre olur ve başlar:

KOTUZOV - Geçenlerde zorunlu olarak çöl ortasına iniş yapmam gerekti...

FERO *(Fısıldayarak.)* - Niye çölde?

HERKES - Şşşşşşş!

KOTUZOV - Uçağımın motorunda birşeyler arızalanmıştı. Ve işte, ilk gece kumun üzerinde herhangi bir yerleşim yerinden binlerce kilometre uzakta uyudum. Dünyadan, okyanusun ortasında tahta parçasına tutunmuş bir kazazededen daha uzaktım. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte garip ince bir ses beni uyandırmaya çalışınca nasıl şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Önümde bana gayet ciddi bakan sıradışı bir çocuk gördüm ve o bana ‘’Sen kimsin?’’ diye sordu. ‘’Bilmiyorum, dedim. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben tanımlanamayan biriyim...’’

Karanlık.

İKİNCİ SAHNE

Sabah. WILLIAM dışında herkes odadadır. FERO, WILLIAM’ın dizilmiş dosyalarını gözden geçirir.

FERO - Dede?

DEDE - Mmm?

FERO - Bu adama karşı kuşkularım var.

DEDE - Hangi adam?

FERO - William.

DEDE - Şimdi mi farkına vardın?

FERO - Sen de mi kuşkulanıyorsun?

DEDE - Kuşkulanmıyorum – eminim.

FERO - Ne?

DEDE - Önce sen söyle?

FERO - Bana öyle geliyor ki William'ın soyadı Shakespeare.

DEDE - Ben ise daha çok Puşkin olduğunu düşünüyorum.

FERO - Puşkin? Niye Puşkin?

DEDE - Çünkü Rus ajanı da, ondan. Görmüyor musun sürekli ne zaman ve kaç uçak geçtiğini yazıyor. Fero'dan ise İsviçre hakkında her şeyi öğrendi. Para birimi, tatil günleri, telefon kodları... Bratoy ise bu roketten dolayı hapiste çürüyecek.

BRATOY - Zenginleştirilmiş uranyumlu olsaydı bari...

DEDE - Onun yanında ne konuştuğunuza dikkat edin! Hayatı yazıyormuş ve ona anlam veriyormuş! Hayata hiçbir şey anlam katamaz, o tek kelimeyle askeri sırlar yazıyor. Görmüyor musunuz, Kotuzov'a nasıl dadanmış. Bir şeyler daha kopartmaya çalışıyor.

KOTUZOV - Ne kopartacakmış benden, ben hiçbir şey bilmiyorum.

DEDE - O yeterince koparttı zaten – pilot, albay, emekli maaşı, aile durumu... O senden daha çok biliyor.

BRATOY - Vah, anasını... Adama bak, adama...

KOTUZOV - Ben ona hiçbir şey söylemedim. Siz söylediniz, o da yazdı.

DEDE - Ama sen de inkar etmiyordun ve o gerçekleri anladı.

KOTUZOV - İnkar etmememi sen söyledin ama.

DEDE - Söyledim, ama sen de iyice ölçüyü kaçırdın. Ve bu notları da dolabın içinde tutmaman gerek. Gizli kasada olmaları gerekiyor veya en azından şifreli olmaları gerekiyor.

KOTUZOV - Kim şifreleyecek?

DEDE - Sen, kim olacak. Örneğin, albay yerine at yazacaksın, uçak yerine – at arabası, savaş alanı yerine – tarla...

KOTUZOV - Şimdi, şimdi... Hemen her şeyi şifreleyeceğim... *(Dolabı açar.)* Aaa? Dosyam yok.

DEDE - Hah, işte! Oldu şimdi!

KOTUZOV - Notlarım? Tam da biyografimi toparlamıştım. Şimdi nasıl kendime geleceyim, hiçbir şey hatırlamıyorum? Notlarım nerede?

DEDE - Moskova'da, nerede olacak. O göndermiş bile onları.

KOTUZOV - Oh, anacığım! Şimdi kim olduğumu nasıl kanıtlayacağım? Moskova'da nerede arayacağım da bulacağım şimdi notlarımı?

FERO - Moskova'da değiller.

KOTUZOV - Nerede o zaman?

FERO - NATO'nun Karargahında. Ben gönderdim.

DEDE - Al sana bir ajan daha. Burası ajan yuvası oldu.

FERO - Ajan falan değilim. Mahsus gönderdim. Kotuzov'un kurtarılması gerekiyor. Bizi taburcu etmiyorlarsa, onunda mı çürümesi gerekiyor burada? O diğer dünyadan ve başka yaşam sürmeye hakkı var.

KOTUZOV - Kasette yok üstelik.

FERO - Kaseti CNN'e gönderdim.

Televizyona doğru bakarlar. KOTUZOV yavaşça yaklaşır ve düğmeye basar. Ekranda büyük boyda KOTUZOV görülür ve ''Uçağımın motorunda birşeyler arızalananınca o devre dışı kaldı. Ve işte böyle, ilk gece kumun üzerinde yalnız uyudum...''

BRATOY - Bu sen misin?

KOTUZOV - Vah, Tanrım! Nerelere düştük! Benim suçum yok – Tserebris olduğumu onlar söylediler.

ÜÇÜNCÜ SAHNE

WILLIAM *(Çığlık atarak girer.)* - Düğüm çözülüyor! Düğüm çözülüyor! Haydi! *(Elle işaret eder ve Külkedisi koli gönderileri ile dolu tekerlekli yatağı içeri alır.)*

WILLIAM *(Adresleri okur ve kolileri odanın ortasına atar.)* - Ontario Uçaktaşıyıcısı'ndan meslektaşların hediye paketi. Nebraska Uçaktaşıyıcısı'nın hediye paketi. ''Toarmina'' Hava Üssü'nün hediye paketi. Yedinci Amerikan Filosu'nun hediye paketi. Çöl Fırtınası emektarlarından koli. Şikago yedek subaylarından koli. Skaut Clup Alaska'dan koli... *(Fero'ya.)* İkinci partiyi getir! *(Devam eder, Fero ise çıkar.)* Miami Timsahları Baseball kulübünden koli. Florida Güzelleri'nden koli, Yukona Kaplanları'ndan koli...

FERO içeri dalar.

FERO - Geliyorlar! Geliyorlaaaar!

KOTUZOV - Kimler?

FERO - NATO'dan bir ekip. Kotuzov'u arıyorlar.

KOTUZOV - Bitti! Açıklandım!

Siyah gözlüklerle bir askeri ekip girer.

GENERAL *(Yüksek sesle.)* – Hazır ol!

Askerler selam vererek ‘’Hazır ol!’’a geçerler.

GENERAL - Albay Tserebris kim?

Bir çevirmen anında çevirir. Herkes dilini yutmuş olan KOTUZOV’u gösterir.

GENERAL, İngilizce veya NATO üyesi ülkelerden birinin dilini konuşur.

FERO - O... O sarsıntıdan dilini yuttu.

GENERAL - Hazır ol! NATO’nun üst düzey yönetimi, askeri görevini yerine getirirken yaptığı katkılarından dolayı Albay Tserebris’i birinci derece ‘’4 Temmuz’’ madalyasıyla ödüllendiriyor.

Çevirmen çevirir. Bütün askerler Amerikan ulusal marşını okurlar, GENERAL ise KOTUZOV’a yaklaşır ve madalyasını takar.

GENERAL - İki: Bir hafta sonra Albay Tserebris tam sağlığına kavuşuncaya kadar İsviçre’de bir sanatoryuma yerleştirilecektir. *(Çevirmen çevirir.)* Üç: psikolojik konforu bozulmaması için İsviçre’ye onunla beraber odasından bütün hastalar kabul edilecektir. Bütün masraflar NATO’nun Karargahı tarafından karşılanacaktır.

FERO - NATO’nun uçakları!

GENERAL - Hazır ooooool!

Askerler, askeri güçlerini simgeleyen uçakların sesinin yankıları duyuluncaya kadar, selam vererek ve tavana doğru bakarak ‘’Uz dur!’’a geçerler.

DEDE *(Kotuzov'a.)* - Bir şeyler söyle, yahu!

KOTUZOV aciz aciz bakar ve sonunda yüksek sesle ağzından kaçırır:

KOTUZOV - U-S-A! U-S-A!

ASKERLER *(Koro halinde.)* - Yaşa! Yaşa! Yaşa!

Tekrar ulusal marşı okurlar ve çıkarlar.

Karanlık.

DÖRDÜNCÜ SAHNE

FERO *(Kotuzov'u kucaklayarak yüksek sesle bağrır.)* - İsviçre! İsviçre'ye gidiyoruz!

KOTUZOV - İnanmıyorum! İnanmıyorum!! Ben Tserebris değilim!

DEDE - Sensin, inkar etme!

KOTUZOV - Korkunç olmaya başladı! Gerçek ortaya çıkacak!

FERO *(Coşkulu.)* - Artık madalyan da var! Gerçek başka nasıl olabilir ki?

BRATOY *(Seviçten ağlar.)* - Adam yırttı paçayı. Kendini kurtardı ve bizi de kurtardı! Bravo, Kotuzov! Bravo! Bir defa insanın şansı açılmaya görsün, gidiyor...

FERO - Siz... Siz İsviçre'de sanatoryum ne demek olduğunu biliyor musunuz? Herşey bembeyaz! Par par parlıyor! Mermer ve cam! Kapı kolları saf altından!

DEDE - Birer kapı kolu ayarlasak yine fayda...

FERO - Kar ve güneş! Su prosedürleri! Günde üç defa kardiyogramlar! Masajlar, hizmet... Bitte – danken, bitte – danken...

BRATOY - Buradaki gibi canlı parçalamıyorlar insanı.

FERO - İnanılacak gibi değil, baylar! Zirveler kar kaplı, gökyüzü – masmavi, teleferikler, pistler...

BRATOY - Herşey çok iyi, ama beni almazlar ki oraya.

FERO - Niye almasınlar?

BRATOY - Çünkü beni deli sandılar... *(Deli gömleğinin düğümlü kollarını gösterir, Fero ise acele onları çözer.)*

DEDE - Alacaklar. Kotuzov'dan dolayı alacaklar.

BRATOY - Alsalarda, yine tımarhaneye koyacaklar.

FERO - Sen... Sen İsviçre tımarhanesinin ne olduğunu biliyor musun? Orada tımarhaneler beş yıldızlı. Yemekleri de bir göreceksiniz – İsviçre tereyağı, İsviçre çikolatası, İsviçre Wurstlisi... Birileri ishal olunca, korkulacak bir şey yok – ben buradayım.

BRATOY *(Askerce.)* - Gel tez...

HERKES *(Koro halinde askerce.)* ... ke – reeee!

Heyecanlı heyecanlı hepsi DEDE'nin yatağına çıkarlar, tren içindeymiş gibi sallanırlar ve buharlı lokomotif misali pufurdarlar.

FERO - Gidiyoruz! Zürich, Lozan, Basel, Cenevre, Locarno, Lago Maggiore, Lago Valenze, Lago di Como, Mont Blanc!

WILLIAM - Mont Blanc orada değil.

FERO - Evet, ama görünüyor! Görünüyooor!

DEDE *(Heyecanlı.)* - Demek cennet denilen yer var! Vaar!

WILLIAM - Bayron orada yazmış. Ve Şelli. Ve Meri Şelli. Büyük Goethe!

FERO - Charlo'da orada öldü.

DEDE *(Hayran hayran.)* - Ben de orada öleceğim!

WILLIAM - Öleceksin, dede, öleceksin... Herşeyi yazacağız.

DEDE - Çan sesi! Çan sesini duyuyorum! Daan! Daan! Daan!

BRATOY *(Yüksek sesle.)* - İnsanın bahtı bir açılmaya görsün... Durmak bilmiyor... Gidiyoruz!

BEŞİNCİ SAHNE

NİNE - Yosif? Burada mısın?

DEDE - Buradayım, burada, ama... İyi ki görmeye geldin, çünkü...

NİNE - Çünkü ne?

DEDE - Gideceğim.

NİNE - Nereye?

DEDE - Cennet gibi bir yere.

NİNE - Stefan, o da gitti.

DEDE - Bacanak mı? Onun işini kim halletti?

NİNE - Tanrı. Dün onu gömdük.

DEDE - Demek öyle... Baldız üzülüyor mu çok?

NİNE - Artık alıştı.

DEDE - O beni de gömecek... Söyle ona gittiğimi.

NİNE - Nereye yahu?

DEDE - İsviçre'ye.

NİNE - Skleroza haplarını durdurmasınlar senin?

DEDE - Hayır, hayır. Orası çok iyiymiş... Herşey bembeyazmış... Bir de masmavi gökyüzü... Altın kapı kolları ve daha başka şeyler... adlarını unuttum...

NİNE *(Ölüye ağıt yakar gibi.)* - Ooooo! Kimlere bırakıyorsun beni? Kimlere? Seni götüren Tanrı beni de götürsün!

DEDE - Ne Tanrısı, mari? NATO'dan gönderiyorlar.

NİNE - Gidicisin, Yosif, gidicisin.

DEDE - Ne gitmesi, ma?

NİNE - Yolcusun, Yosif, yolcusun. Onlar dolaylı şekilde söylemişler.

DEDE - Biz bütün oda gideceğiz.

NİNE - Bak sen, bak sen... Ben de niye sizi taburcu etmiyorlar diye şaşıyordum. Tanrı belalarını versin onların, hiçbir zaman gerçeği söylemezler zaten. Hepsi yalan söylüyor, Yosif! İyi bir şey duydun mu, uzak dur! Ömür boyu bir şeyler vadettiler ve işte sonunda bu lanet olası İsviçre'ye kadar dayandı iş.

DEDE - Şşşşşşt, sus! Çünkü herşeyi yazıyorlar! İnsanlar beni şeye gönderecek, şeye... söyle yahu... san... san-utoryuma.

NİNE - Otopsi derler ona, Yosif, ben bilirim. Çok kötü bir şey. Şimdiye kadar başarılı otopsi yapılmamıştır.

DEDE - Öyle değil. Buna sss... sempozyum denir. Yani doktor eşliğinde tatil... İnsan orada hemen düzelirmiş...

NİNE - İyi düzmüşler seni. Dün Stefan'ı, bugün seni. Oooooh, kızkardeşim, neymiş bu alın yazımız? Adamlarımız yan yana yatsınlar.

DEDE - Şşşşşt! Sus! Ben bacanağın yanına hiçbir zaman yatmam.

NİNE - Yatacaksın, Yosif, yatacaksın. NATO'da bunu emrettiyse...

DEDE - Emrettiyse ne olmuş? Söyleyen söylesin! Ben hiçbir yere gitmiyorum! Oh, bilmem ne yaptığımın bacanağı... Bütün ömür boyu yolumu engellediği yetmedi sanki, öteki dünyada da... Hayır! Onun yanına yatmam! Baldıza da öyle söyle.

NİNE *(Kinle.)* - Ama onun yanına yatarsın?

DEDE - Onun yanına mı... Bak bu olabilir. Baldız iyi insan.

NİNE - Şeytan azapta gerek! Öl de kurtulayım senden! Öl!

DEDE - İyi, iyi... Hadi, git artık!

NİNE - Gidiyorum.

DEDE - Ve yine beni görmeye gel.

NİNE - Gitmediysen, gelirim.

DEDE - Buradayım.

NİNE çıkar ve DEDE rahat rahat iç geçirir.

DEDE - Ooooof! İnsanlar gibi ölmeyi de beceremiyorum!

Kapıya, 6 yaşlarında uzun sarı saçlı, mavi çiçek desenli gecelik giymiş bir çocuk çıkar.

ÇOCUK - İyi günler!

DEDE *(Şaşkınlıkla.)* - İyi günler. Sende nereden çıktın?

ÇOCUK - Çocuk bölümünden. Antuan Amca burada mı?

DEDE - Kimmiş o, Antuan Amcan?

ÇOCUK - Pilot.

DEDE - Ona öyle mi deniyor artık?

ÇOCUK - Nasıl?

DEDE - Ben çok unutuyorum, dede. Artık hatırlamıyorum.

ÇOCUK - O uçakla uçuyormuş, dede.

DEDE - Öyle, öyle... Doğru.

ÇOCUK - Ve çölde düşmüş.

DEDE - Çölde değil, buraya düşmüş.

ÇOCUK - O çölde demişti, dede.

DEDE - Bilmiyorum, dede. Ama öyle dediyse...

ÇOCUK - Dede, o kendi hakkında bir kitap yazmış.

DEDE - O mu?

ÇOCUK - Çok iyi şeyler yazıyor orada.

DEDE - Biliyorum ben o şeyleri, dede. O şeyleri sen oku.

ÇOCUK - O şimdi nerede?

DEDE - Dışarda. Geziye çıkmış.

ÇOCUK - Ben onu aramaya gidiyorum, dede. Kitabın en iyi yerine geldik.

DEDE - Git, dede, git. İnşallah, daha iyi yerlere gelirsiniz.

Karanlık.

ALTINCI SAHNE

Herkes odadadır. FERO, elinde çubuk ile İsviçre haritası önündedir.

FERO - Zürich, Limat Gölü kenarındadır, 1300 adet Wurstli Restoranı var. Kunthaus Müzesi'ne giriş ücreti 2 Frank. Lüzern, Alpler eteklerinde olağanüstü harikadır. 6 No'lu otobüs ile Rihard Wagner'in Wagnerwed, No:27 adresinde evini ziyaret ediniz. Bern'de Albert Einstein yaşamış, Kramgasse sok., No:49, giriş ücretsiz. Lozan'da Collection de l'Art Brut müzesini ziyaret etmeyi kaçırmayınız – bu müzede canilerin ve psikolojik rahatsızlıkları olan cellatların eserleri sergilenir.

DEDE - Orada senin notlarını da satın alırlar.

FERO - Niçin? Biz cani değiliz ki?

DEDE - Cani olduğunuzu söylemedim ki...

FERO - Yediyıldızlı Dorint otelinde her türlü konforu bulabilirsiniz, ki büyük olasılıkla bizi de oraya yerleştirecekler. Telefon: 004136412121. Şaşırtıcı manzara, 138 oda, 490 yatak, sauna, solaryum, kegelban, kapalı ve açık yüzme havuzu.

KOTUZOV - Böyle şeyi uçaktan dahi görmemişim.

BRATOY - İyi olan iyidir. *(Başına vurur.)*

DEDE - Evet, ama fazla iyi de iyiye işaret değildir.

FERO - Bunun şakası yok, bu İsviçre, dede!

DEDE - İsviçre'nin ne olduğunu senden daha iyi biliyorum...

Herkes bu ani değişiklik karşısında endişelenir.

FERO - Sen şimdi niye mızıkçılık yapıyorsun? Hani orada ölmek istiyordun?

DEDE - Sadece ölmek için bu kadar yol tepmeyi – eksik olmayın, kalsın!

WILLIAM - Dede, finali bozuyorsun!

DEDE - Final kaçmayacak ya, William. Bunu sen benden iyi biliyorsun.

KOTUZOV - Dede, vazgeçme sakın! İki yüksek tahsilli biri olarak beni dinle!

DEDE - İsviçre'de Amerikan yüksek öğretim diplomalarını kabul etmiyorlar. Sadece lise diplomalarını kabul ediyorlar, o da zorla.

KOTUZOV - Vay anasını! Orta tahsilimin olup olmadığını hatırlayamazsam ne olacak şimdi?

FERO - Sen oraya sadece düzelmek için gidiyorsun? Sonra tekrar Amerika'ya dönüyorsun ve tahsilini tanıyorlar.

DEDE - Bizi? Bizi nereye döndürecekler? Yine buraya. İşte hayat bu – gülümserken dişlerini de gösteriyor.

KOTUZOV - Ben de vazgeçiyorum. Burada tam işlerimi düzmüşüm... Buraya villamı, karımı ve 5 000 Dolar emekli maaşımı bırakayım ve yabancı dağlarda üşümeye gideyim?

FERO - Üşütemeyeceksin, heryerde klimalar var.

BRATOY - Yaa, var – ama eksi 20'ye sürsünler de göreyim...

FERO - Kotuzov, kendine çeki düzen ver! Sen bari subaysın.

KOTUZOV - Aynen öyle. Ben bir albayım ve belki de bazı askeri sırlar biliyorum. Bir düşünsene, *(William'a doğru bakar.)* orada bir düşman ajanının eline düşersem, tesadüfen hatırlayabildiğim sırları benden alacaklar.

DEDE - Hatırlayabilirsen, yine iyi. Söylersin ve serbest kalırsın. Ama hatırlayamazsan, darmadağın, toz duman ederler, vallahi.

KOTUZOV - Ben buradan kımıldamam. Kararım stratejiktir. Bütün hayatım havada geçti, ben de biraz yaşamak istiyorum. Çok mu istiyorum! *(Heyecandan ağlamaya başlar.)*

BRATOY - Bir ameliyatım daha kaldı. Uyuşturmasalar da dayanacağım – alıştım artık. *(Ağaca vurur, ama seriler artık çok uzun ve zordur.)*

FERO - Baylar, şans bir kere kapınızı çalar.

DEDE - Ama hiçbir zaman içeri buyurmaz. Gidicidir. Kader sonunda gelip herşeyi alıp götürür.

FERO - Orası dünyanın en mutlu yeri ve herkes orada çok mutlu. Herkes!

DEDE - Ama bir de mutlu değillerse? Şimdi en azından böyle bir yerin var olduğunu düşünüyorsun. Ama bunun böyle olmadığını anlayınca, hayatını yazmaktan başka bir çaren kalmıyor.

FERO - William, sen ne düşünüyorsun?

WILLIAM - Ben düşünmüyorum, ben sadece yazıyorum. Okuyacak olanlar düşünsün.

FERO - Ve şimdi neye karar veriyoruz?

WILLIAM - Bilmem. Ben buna benzer durumlarda, şunu yazıyorum: ''To be or not to be?''

YEDİNCİ SAHNE

Kapı gürültüyle açılır ve enerjik jestler yaparak içeri KÜLKEDİSİ dalar.

WILLIAM - Tekrarla!

Tekrarlar.

WILLIAM - Kotuzov, karın.

Herkes yerinden fırlar.

KOTUZOV - Ne karısı?

WILLIAM - Senin karın?

KOTUZOV - Nerede?

KÜLKEDİSİ izah eder.

WILLIAM - Burada, girişte.

DEDE - Ha şimdi bakalım!

KOTUZOV - Nasıl biri?

KÜLKEDİSİ izah eder.

WILLIAM - Farklı... Sanki filmlerden...

KOTUZOV *(Pijamasını gözden geçirir.)* - Tanrım! Bu halimle nasıl çıkacağım onun karşısına? Bak nasıl da hırpalanmışım!

DEDE - Kıyafet! Hemen kıyafetini giy!

KOTUZOV - Doğru! Aynen öyle! Kıyafetim! *(Acele acele giyinir.)*

FERO - Ayakkabıların! Bir saniye, ben bağlarım.

BRATOY - Kemerin!

DEDE - Kemerini güzelce sık! İşte böyle! Bir görelim şimdi? İyi! Şimdi dimdik dur! Daha! Daha! Belini doğrult! Bravo! Sen sadece muhafız alayı içinsin. Şimdi ‘’Hazır ol!’’a geç ve subay gibi davranacaksın. Yüksek sesle ve net konuşacaksın!

KOTUZOV odanın ortasında ‘’Hazır ol!’’a geçer.

KOTUZOV - Ve şimdi?

DEDE *(Külkedisi’ne.)* - Girsin!

KÜLKEDİSİ çıkar.

WILLIAM *(Kotuzov’a paketlenmiş bir koli uzatır.)* - Karına hediye.

KOTUZOV - Kimden?

WILLIAM - Orada yazıyor. Penelopae Uçaktaşıyıcısı’ndan bir koli.

KOTUZOV *(Koliye bakar.)* - Ayakkabıları? Onlar giydiği numarayı nereden biliyorlar ki?

WILLIAM - Herhalde tanıyorlardır, meslektaşsınız eninde sonunda...

FERO - Geliyor!

BRATOY şuursuzca başını vurmaya devam eder. İki hastabakıcı, üzerinde yıpranmış elbise ve çamurlu ayakkabıları, tarlada çalışmaktan mahvolmuş bir köylü kadınını içeri getirirler. KADIN gördükleri karşısında şaşkınlığa düşer ve donup kaldığı bir aradan sonra:

KADIN - İyi günler!

KOTUZOV *(Yüksek ses ve onurla.)* - İyi günler!

KADIN ürker. KOTUZOV onun giysilerini gözden geçirdikten sonra konuşmaya başlar.

KOTUZOV - Film mi çekiyorsunuz?

KADIN - Patates ekiyoruz. İlkbahar değil mi...

KOTUZOV *(Düşüncesini toparlar.)* - A, evet! Villada?

KADIN - Tarlada. Dediler ki televizyona çıkmışsın ve ben de...

KOTUZOV - Evet, çıktım. Bu hediye sana.

Koliyi uzatır. KADIN koliden KÜLKEDİSİ'nin altın ayakkabılarını çıkarır.

KADIN - Çok iyiler, ama küçükler. Sen 41 numara giydiğimi hatırlamıyor musun?

WILLIAM başını tutar.

KOTUZOV - Sen beni tanıdığından emin misin?

KADIN - Seni mi tanımayayım?

KOTUZOV - Adımı söyler misin?

KADIN *(Ağlamaya başlar.)* – İvan'ım, bu sarsıntı seni iyice deli etmiş! Tanrı belasını versin bu Zirai Havacılığın! Tam da bizim tarlanın üzerinde mi buldular çarpışacakları yeri, Tanrı belalarını veresiler.

KOTUZOV - Ben içerde değilmiymişim?

KADIN - İçerde ne arayacaksın, İvan? Onlar sağ salim atladılar, Tanrı belalarını versin, olan sana oldu - korkudan aklını kaybettin. İki aydır seni arıyorum, bütün tımarhaneleri gezdim dolaştım...

KOTUZOV *(Kibarca.)* - Hatanız var.

KADIN - Hastalıktan emekli ettiler. 40 Dolar aylığın var.

KOTUZOV - Ne kadar?

KADIN - 43'tü galiba...

KOTUZOV *(Mesafeli.)* - Bu kadını ilk kez görüyorum.

KADIN - Oooooh, İvan! Oh, başımıza gelene bak, ateş düştüğü yeri yakar! Ben'im, İvan, ben'im! Üç oğlumuz var, iki de gelinimiz.

KOTUZOV *(Hastabakıcılara.)* - Çıkartın, acı çekmesin.

KADIN *(Elini uzatarak.)* - İvaaaaaan!

KOTUZOV - Ben İvan değilim. Benim adım Albay Kontuzio Tserebris.

Hastabakıcılar canlanır.

KOTUZOV *(Diğerlerine.)* - Nasıl izah etsek acaba? *(Net ve yüksek sesle.)* USA! USA!

Hastabakıcılar iki tarafından tutarlar.

KOTUZOV *(Dargın.)* - Bırakıııın! Geriiiiii! Ben Albay Tserebris'im! *(Bağırır.)* Geriiii!

Hastabakıcılar onu dışarı çıkarır. Koridordan ''USA!'' sloganı ve askeri emirler duyulur. KADIN çok defa haç çıkarır ve hüngür hüngür ağlar.

DEDE *(İç geçirerek.)* - Eh, Kotuzov, Kotuzov! Tanrım, bizi affet! Ne yaptığımızın farkında değildik. *(Haç çıkarır.)*

Karanlık.

SEKİZİNCİ SAHNE

Deli gömleği giydirilmiş KOTUZOV, her defasında ‘’Geriye dön!’’ hareketini yaparak askeri adımlarla odanın bir ucundan diğer ucuna kadar yürür. Her dönüşünde ‘’Ben, Tserebris’im!’’, diye tekrarlar.

KOTUZOV - Ben Tserebris’im. Ben Tserebris’im...

BRATOY - Yeter, yahu, anladık artık Tserebris olduğunu!

KOTUZOV - İnkar etme, daha kötü olacak!

DEDE - Bundan kötüsü olamaz zaten.

KOTUZOV - Olacak!

WILLIAM - Olmayacak. Artık iyi şeyler başlıyor.

BRATOY - İnşallah!

BRATOY acımasızca başını vurmaya başlar, koridordan ise yüksek kadın kahkahası ve ‘’Öp! Öp! Öp!’’ sesleri duyulur.

WILLIAM - İşte, gördünüz mü?

FERO ile LENİ elele tutunmuşlar iki hastabakıcı eşliğinde mutlu mutlu içeri girerler.

FERO - Leni ile beraberiz... Gidiyoruz...

BRATOY - İsviçre’ye mi?

FERO - Hayır. Evlenme Dairesi’ne. Evleneceğiz. *(Hastabakıcıları gösterir.)* Bunlar nikah şahitlerimiz.

DEDE - Bravo! Çok iyi!

FERO - Karar verdik ve...

DEDE - Doğru. Böyle bir hastanede yalnız yaşanmaz...

KOTUZOV *(Yüksek.)* - Ben yalnız değilim! Ben evliyim!

DEDE - Evlisin, evlisin... Ben de bir kolayını bulup evlenebilseydim. *(Leni katılırcasına güler.)*

KOTUZOV *(Kuşkulu.)* - Ben yalnız değilim!

BRATOY - Değilsin, değilsin... Kimse bunu tartışmıyor...

FERO - Şahitlerimiz burada bir aile odası sözü verdiler... Çocuk da bekliyoruz.

LENİ gülmekten katılır.

BRATOY - İnsanlar düzüyor kendini... Bir defa bahtın açılmaya görsün...

FERO - Başka ne diyeyim... Biz gidiyoruz...

WILLIAM yollarını keser.

WILLIAM - Bir saniye!

Evlenenlere doğru döner, bu arada DEDE yastığının altından gayda çıkarır ve şişirmeye başlar.

WILLIAM ‘’- Kocan senin velinimetin, hayatın, efendin, başın, hükümdarındır; sen sıcacık evinde tehlikelerden emin rahat rahat yatarken, sana bakan, senin istirahatin için gece gözünü

kırpmadan fırtınalarda, gündüz soğuklarda, denizde, karada, kendi vücudunu yorucu işlerle üzen o. Bunlara karşı tatlı söz, güler yüz ve hakiki itaatten başka bir şey beklediği de yok.

O büyük borca ne küçük bir karşılık değil mi? Tebaanın krala borçlu olduğu vazifesi neyse, bir kadının da kocasına borçlu olduğu vazifesi de tıpkı öyledir''[1].

WILLIAM *(İlave eder.)* - ''Hırçın Kız'', 2.bölüm, 5.sahne.

Alkış ve ''Öp! Öp!'' çığılıkları. O anda gaydadan ritmik bir dans melodisi yayılır. BRATOY birkaç defa ''Bre-bre-bre! Op-pa!'' diye bağırarak kendini ritme kaptırır ve horonun başını çeker. Ondan sonra gelin ve damat tutunurlar. KOTUZOV da dayanamaz ve en sonuna ''tutunur'' (deli gömleği ile olduğundan dolayı daha doğrusu FERO ona tutunur). Canlılık ve coşku durmadan artar, KOTUZOV olağanüstü bir enerji ve beceriyle oynar ve ''Ha şimdi!'', ''Hadi!'', ''Hop!'', diye bağırarak bütün horonu yönetir. En sonunda nefes nefese ve tükenmiş bir halde herkes yatağının üzerine serilir.

BRATOY *(Sancıdan kıvrılarak.)* - Ooooh, karnımda birşeyler kopuyor yine.

DEDE - Boş ver! Sen iyi ol da.

BRATOY - Kotuzov, sen bu horonu nerede öğrendin?

KOTUZOV - Hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

BRATOY - Bu kesin Amerikan dansı değil...

KOTUZOV *(Gergin bir şekilde yerinden sıçrayarak.)* - Ben İvan değilim!

BRATOY - Değilsin, tabii. Ben sadece soruyorum...

KOTUZOV - Benim adım Tserebris!

---

[1] Çeviri Nureddin Sevin, ''Hırçın Kız'', İstanbul, 1946, s.126.

BRATOY - Peki, peki. Senin adın Tserebris.

KOTUZOV *(Yüksek sesle.)* - Benim adım Tserebris ise karım nerede? Karım nerede benim?

Karanlık.

DOKUZUNCU SAHNE

Ameliyathane. Başında olduğu gibi BRATOY'u ameliyat ederler.

DOKTOR *(Sinirli.)* - Soluyor mu?

HEMŞİRE - Tabii ki soluyor... Solumayıp da nereye gidecek.

DOKTOR - Evvvet... Bir iplik daha ve son.

HEMŞİRE - Uyandırayım mı?

DOKTOR - Uyandır, ben hazırım.

HEMŞİRE *(Sakince başlar, ama sesi durmadan yükselir ve emrivaki bir ton alır.)* - Solu! Solu! Solu! Solu! Solu! *(Tokatlama sesleri.)* Solu! Solu! Aaaa? Buna da ne oldu, yahu? *(Doktor ile beraber iyice yüksek sesle.)* Solu! Solu! Solu! Ha gayret! Solu! Solu! Solu! Solu! Ver, ver, ver! Solu! Solu! Ha gayret! *(Daha yüksek.)* Solu! Solu! Solu! Ver, ver, ver! Solu! Ha gayret!

BRATOY *(Doğrulur ve çığılık atar.)* - Solumayacağımmmm! Hayııır! Bütün hayat boyu solu, ver-ver-ver, ha gayret, solu, ha gayret! Yeter artık! Bıktım! Soludum, verdim, soludum, gayret ettim, verdim, soludum... Yeteeeer! Artık soluyamıyorum, veremiyorum! Buraya kadardı! *(Masanın üzerine yığılır.)*

Karanlık.

ONUNCU SAHNE

DEDE odada yalnızdır. ÇOCUK yakılmış mumla içeri girer.

ÇOCUK - Dede? Merhaba, dede!

DEDE - Merhaba, dedesi, merhaba! Nasılsın, dedesi?

ÇOCUK - Bugün Paskalya, dede. İsa dirildi! *(Mumu ona verir.)*

DEDE - Öyle mi, dedesi. Gerçekten dirildi.

ÇOCUK - Antuan Amca nerede?

DEDE - Yok, dedesi.

ÇOCUK - Demek, uçtu?

DEDE - Uçtu, dedesi, uçtu... Ne yapsın adamcağız...

ÇOCUK - Gül Gezegeni'ne mi uçtu?

DEDE - Oraya, oraya... Gül Gezegeni'ne.

ÇOCUK - Beni taburcu ediyorlar, dede. Vedalaşmaya geldim.

DEDE - Bravo, dedesi, bravo! Büyük kız olasın. Benim bir torunum var, adı İvo, büyüyünce seni onunla evlendireceğiz. İster misin?

ÇOCUK - Ben oğlanım, dede.

DEDE - Öyle mi? *(Tükürür.)* Puuu! Maaşallah, maaşallah. Ben kafayı üşüttüm, dedesi. Yaşlandım artık.

ÇOCUK - Seni ne zaman taburcu ediyorlar, dede?

DEDE - Yakında, dedesi, yakında. Benim de uçacağım zaman yaklaşıyor.

ÇOCUK - Gül Gezegeni'ne mi?

DEDE - Oraya, dedesi, oraya...

ÇOCUK - Dede, ben de istiyorum.

DEDE - Olmaz, dedesi... İstediğimiz zaman değil, çağrıldığımız zaman gidiliyor oraya. Burası daha iyi, oğlum.

ÇOCUK - Hoşça kal, dede.

DEDE - El veda, dedesi, el veda! İnşallah, kocaman olursun!

ÇOCUK çıkar, koridorda ‘’Hoşça kal, dede!’’, diye sesi duyulur. Paskalya çanı çalar.

DEDE - İşte, çan! İşte, çan!

Çan sesi durmadan yükselir.

Işıklar yavaş yavaş söner.

ONBİRİNCİ SAHNE

Deli gömlekli KOTUZOV yatağa bağlanmış, ‘’Karım nerede? Karım nerede?’’, diye sayıklayarak inlemektedir. KÜLKEDİSİ, Prenses gibi giyinmiş yavaş yavaş içeri girer ve yatağın önüne geçer.

KOTUZOV - Karım nerede?

KÜLKEDİSİ - Buradayım.

KOTUZOV gözlerini açar. KÜLKEDİSİ deli gömleğinin uzun kollarını çözer.

KOTUZOV - Ben İvan değilim. İvan değilim!

KÜLKEDİSİ - Tabii ki değilsin.

KOTUZOV - Kimim ben o zaman?

KÜLKEDİSİ - Sen Albay Kontuzio Tserebris'sin, ben de senin karın.

KOTUZOV - Hediye! Hediyeyi al ve ayakkabılarını giy.

KÜLKEDİSİ ayakkabılarını giyer ve KOTUZOV'un önünde durur.

KÜLKEDİSİ - Böyle beğeniyor musun beni?

KOTUZOV - Evet! Harikasın!

İkisi ağlayarak birbirine sarılırlar. Işıklar söner.

EPİLOG

WILLIAM elinde valiz ile boş odanın ve çıplak yatakların arasındadır.

WILLIAM - Aslında benim adım William değil. Ama adımı açıklamayacağım, çünkü söylenmemesi gerekiyor. Dünya'yı yarattığım ilk günden beri düzenin bozuk olduğunun farkına vardım, çünkü yazılmış olan bir şeye anlam verebilirsin, ama yapılan şeye – asla. Ve o zamandan beri yazıyorum. Yaz, yaz, yaz – sonu

görünmüyor. Yoruldum artık. O kadar yaşlandım ki... Ve üstelik insanların bütün hastalıkları – kendi aslıma ve benzerime göre yaratmadım mı onları - bende de var, benimkileri de onlarda var. *(Dolapların üzerlerindeki hapları alarak sırasıyla avucunun içine döker.)* Arteriosclerosis, Contusio Cerebris, Amnesia retrograda, Peritonitis difusa acuta, Hipermnesia maniacalis, Neurosis Obsision... Ve en sonunda benim en ağır hastalığım – Paranoia Creatoris. *(Cebinden kendi hapını da çıkarır, bütün hapları bir bardağın içine boşaltır ve su doldurur.)* Şerefe! *(Bardaktaki suyu bir yudumda içer ve başını sallar. Yukarıdan büyük gürültü kopararak uçaklar geçmektedir.)* Herkes bu dünyada enayilikler yapar, ama en büyüğünü ben yarattım! *(Valizinden, çıngıraklı güldürücü şapkasını çıkarır, gözlerinin üzerine kadar indirir ve önünü görmeyerek, kahkahalar atarak dans etmeye başlar.)*

Karanlık.

S O N